

Tubuly Lilla

Ideiglenes paradicsom

Első látásra sem illett a kertbe, de első látásra nem is látta meg senki. És nem csak azért, mert a hátsó kapu melletti padra ült, arrafelé meg most, hogy befejeződött az iskola, alig jártak. Negyven körüli nő, nem szép, nem csúnya, nem sovány, nem kövér – na jó, egy kicsit talán mégis. Festetlen, sötétbarna haj, itt-ott már őszülő csíkokkal, egy régi dauer lenőtt emlékével. Mellette gurulós bőrönd és egy Tesco-szatyor, az erősebbik fajta, palánták látszottak ki belőle.

Vonatra váró falusi asszonynak gondolta volna a parkőr, ha gondol egyáltalán valamit az agylágyító melegben, mert július volt, hőség, kora délután, és éppen elég volt neki, hogy körbesétálgjon minden félórában, ahogy a szabályzat előírja, nemhogy még elmélkedjen is, ki fia-borja ül a padon. Aki tehette, rég elhagyta a várost, csak néhány elszánt turista vonszolódott, útikönyvvel az egyik, ásványvizet üveggel a másik kezében, de ők is a szökőkút köré gyűltek, a kert túlsó végébe. És már taposták is a fűvet, mert ha kiböki a szemüket, akkor se látják meg, hogy ott az a tábla, hogy Fűre lépni tilos! Jó, nem magyarok, de akkor is! Hát annyi eszük csak lehetne, hogy kitalálják! Dühösen eldöcögött a szökőkút felé, és csak a következő fél órában került megint hátra. Az asszony még akkor is ott ült, mintha meg se mozdult volna.

Ahogy közeledett az este és enyhült a hőség, lassacskán megtelt a park: gyerekekkel a játszótér, szerelmesekkel és öregekkel a padok. A parkőr már két éve dolgozott itt, ismerte a környékről idejárókat: a százhoz közelítő, élőhalott matrónát levegőzni kitoló fiút, aki ezzel keresett némi zsebpénzt az egyetem mellett; a kopasz férfit, aki mindig hozott magával könyvet, de ritkán nyitotta ki, inkább a park életét figyelte; a híres rendezőt a szomszéd utcából, aki az unokájának látszó kisfiát hozta ki játszani. Jó környék volt ez, az egyik legjobb a városban, a kert pedig apró, eldugott oázis, pár saroknyira a város szeplősebb, szomorúbb arcától. És az ő dolga volt, hogy az is maradjon. Ezen a júliusi napon azonban nem volt túl sok tennivaló. Leterelni néhány révült virágágy fotózó japán turistát a pázsitról, vizet vinni a madáritatóba, leparancsolni két kamaszt egy pad tetejéről.

Sötétedett. Ilyenkor kezdte meg az utolsó előtti körét, kezében már a kulcsot zörgetve szólt oda mindenkinek, aki még nem készülődött hazafele, hogy negyed óra múlva zárja a kapukat. Az asszony még akkor is ott volt, egy kis műanyag üvegből locsolta a palántákat. Zárunk – ismételte meg neki is. Az asszony csak bólintott, aztán fogta a bőröndöt, a szatyrot, és elindult kifelé.

De másnap, késő délelőtt, újra ott ült a padon. Bőröndöstül, palántástul, ugyanabban a kék blúzban. Mégse a vonatra várt – futott át a parkőr fején, és a következő körnél jobban megnézte. De most sem látott rajta semmi különösét, talán csak a barna papucscipőjét: látszott, hogy jóval nagyobb a lábánál, utólag vágták le a hátsó részét, hogy tényleg papucs legyen belőle, ne cipő. Ott ül, hát ott ül – rántotta meg a vállát – azt szabad. De azért csak-csak többet nézett arra.

Az asszony azonban nem csinált semmit. Ha csak azt nem számítjuk, hogy néha felállt, odament a sötétzöld ivókúthoz, és megtöltötte a palackját, néha meg elővett egy zsemlét, azt megette. Ha fordult a nap, odébb ült, és árnyékba tette a palántákat.

A park közben élte a saját életét: kertészek jöttek, gyomláltak, fűvet nyírtak, aztán dél felé a környékbeli hivatalokból ültek ki páran, kezükben a szomszédos thai étterem kis papírdobozkáival, vagy csak egy fagyalattal. Egy elcsigázott nyugdíjas csoport vonszolta magát a kis, tarka zászlót lengető idegenvezető után. Magas, vékony lányt fotóztak a szökőkút körül, óriás karimájú, fehér vászonkalapban. Morcos kamasz cipelte utánuk a derítővásznat, mintha egy fényét vesztett napot

tartana a karjában a vakító igazi alatt. Négy után fiatalok jöttek, pléddel, piknikosárral, az asszony közelében telepedtek le, ahol szabad volt a fűre heveredni, nem úgy, mint a park közepén, a virágágyak között. Az asszony sokáig nézte őket, még akkor is, amikor a parkőr arra járt. Ide lehet – vetette oda neki, maga sem értette, hogy miért, mert ha rajta múlik, ő az egész parkra kitette volna a Fűre lépni tilos! táblát. Bántotta a szemét a rendbontó heverészés. Az asszony nem nézett rá, csak bólintott, aztán mégis ülve maradt.

És ott ült másnap is, harmadnap is. Volt, hogy reggel tízkor jött, máskor csak kora délután érkezett. Még napok teltek el, amíg le mert feküdni a pad mögé, a fűre, de attól kezdve minden délután szunyókált ott egy kicsit. A hátán feküdt mindig, felhúzott térdekkel, mint aki már kelne is fel nyomban, csak a gémberedett hátát egyengeti el egy kicsit. Ilyenkor maga mellé húzta a bőröndöt, hogyha fordul a nap, a feje árnyékban legyen.

A palánták lassacskán túlnőtték a szatyor peremét, virág is volt már rajtuk, apró, sárga, aztán, ahogy teltek a hetek, megjelentek a kis, zöld koktélpáradicsomok, és az asszony most már a szatyrot is odatette a feje mellé. Ott pihent délutánonként, a két kis páradicsomfa árnyékában. Kitartott a hőség azon a nyáron, hamar pirulni kezdtek a páradicsomok. Arra már az asszony is hozzátartozott a kerthez, ahogy a matrónát levegőztető egyetemista, a kopasz férfi vagy a híres rendező. A nő, a szatyorban hordozott páradicsommal.

Augusztus közepére piros lett valamennyi. Egy este, zárás előtt, amikor a parkőr a kulcsaival körbejárt, az asszony odanyújtott neki egyet. A parkőr meghökkenve forgatta, nézegette, aztán morgott valami köszönöm félét. Az asszony csak bólintott, aztán fogta a bőröndöt, a szatyrot, és szó nélkül elindult kifelé.

Másnap délelőtt az őrnek sok dolga akadt. Az éjjel valamikor eltört a szökőkút bekötőcsöve, reggelre kis patak folydogált a homokozóban. Főcsapot elzárni, szerelőt hívni, a homokozót körbekeríteni – a szokásos félórás körséta bizony kétszer is kimaradt. Néha azért odanézett a park túlsó felére, látta is az asszonyt, de mire eljutott arra, már nem volt ott, csak a bőrönd. Talán elment a kis zöld házikóba, gondolta, mert az is volt a parkban, vagy zsemlyét venni. Majd a következő körnél megmondja neki, hogy jó volt a páradicsom, kemény, finom, édes. De az asszony fél óra múlva sem volt ott, a szatyor sem, csak a bőrönd. Ahogy jobban megnézte: mellette kiszórt föld és a két páradicsomfácska, összetaposva, darabokban.

Senki sem tudta, mi történhetett. A matrónát tologató fiú egy férfit látott a pad körül, a kopasz férfi két vihogó kamaszt, a híres rendező pedig az asszonyt is látta, a szomszéd utcában menni, egyedül, üres kézzel. A bőröndöt a parkőr betette a takarítószeres kamrába, hátha visszajön az asszony érte. De nem jött, a kert környékén sem látták soha többé. Ősszel kellett a hely a leandereknek, akkor kinyitotta. Üres volt, csak egy újságpapírgombóc zörgött az alján, páradicsommagok voltak a közepében.